

Arrest

nr. 170 504 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, komt op 13 mei 2016 het land binnen zonder geldig visum. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen. Tegen deze beslissing dient de verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is gekend onder het nr. 189 354. Op 14 juni 2016 vraagt de verzoekster middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen om de vordering tot schorsing tegen deze beslissing zo snel mogelijk te behandelen. Bij arrest nr. 169 884 van 15 juni 2016 verwerpt de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.2. Op 13 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.3. Op 26 mei 2016 en op 29 mei 2016 verzet de verzoekster zich tegen een poging tot haar repatriëring naar de Dominicaanse Republiek.

1.4. Op 29 mei 2016 wordt opnieuw een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.5. Op 22 juni 2016 vraagt de verzoekster asiel aan.

1.6. Op 22 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan (...) mevrouw⁽¹⁾, (...):

“(…)

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning (...)”

1.7. Op 22 juni 2016 wordt tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 22 juni 2016 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 23 juni 2016 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoekster laat met betrekking tot de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende gelden:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit de jegens verzoekster genomen beslissing tot terugdriving en het gegeven dat verzoekster is vastgehouden met het oog terugdriving.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.”

In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat de verzoekster het uiterst dringend karakter van de vordering niet heeft aangetoond nu zij niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is. Zij wijst er hierbij op dat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing *“bij wet is opgeschorst totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure”* en dat *in casu* de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) zelfs nog geen beslissing heeft genomen zodat de bestreden beslissing *“sowieso niet wordt uitgevoerd”*.

Er dient evenwel te worden gewezen op artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu staat niet ter betwisting dat de onderhavige vordering werd ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn en dat nog geen gewone vordering tot schorsing werd ingediend tegen de verwijderingsmaatregel waarvan de verzoekster thans het voorwerp is. Er wordt evenmin betwist dat de verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (*“in het bijzonder”*) blijkt een wettelijk vermoeden dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is indien de betrokken vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats. Nu tevens uitdrukkelijk is bepaald dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel (waarvan de tenuitvoerlegging imminent is) kan worden gevorderd *“bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*, dient samen met de verzoekster te worden vastgesteld dat krachtens artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk is vervuld nu zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

De verwerende partij slaagt er niet in om dit wettelijk vermoeden te weerleggen. Zij laat gelden dat de verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Commissaris-generaal hieromtrent nog geen beslissing heeft genomen *“waardoor de bestreden beslissing sowieso niet wordt uitgevoerd”*, doch zij geeft ter ondersteuning van dit standpunt geen enkele juridische basis. Zij verwijst weliswaar naar artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling betreft enkel de periode dat een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal kan worden ingediend bij de Raad en de periode van het onderzoek van zulk beroep door de Raad. Deze bepaling biedt dus geen garantie dat ten aanzien van een vreemdeling geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt uitgevoerd.

In zoverre de verwerende partij zou voorhouden dat wanneer een asielaanvraag wordt ingediend en de Commissaris-generaal daarover nog geen beslissing heeft genomen *“de bestreden beslissing sowieso niet wordt uitgevoerd”*, wordt eraan herinnerd dat de effectiviteit van een rechtsmiddel garanties vereist en er niet kan worden volstaan met een verwijzing naar een gangbare praktijk (in die zin zie GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.: *« les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique; c'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérente à l'ensemble des articles de la Convention »*).

Aldus moet het uiterst dringend karakter van de vordering *in casu* worden aangenomen.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Delegatiebesluit).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“(I) DE STAATSSECRETARIS IS NIET BEVOEGD

6. Het behoort tot de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om een beslissing tot terugdrijving te nemen op grond van art. 3 Vreemdelingenwet.

De attaché is derhalve niet bevoegd om de beslissing te nemen, doch enkel en exclusievelijk de met grenscontrole belaste overheden.

In casu werd de beslissing getroffen door door een attach, mevr. L. (...), handelende voor de Staatssecretaris. Nazicht leert dat mevr. M. L. (...) adjunct-directeur zou zijn van het transitcentrum Caricole. (stuk 2)

Onderaan de beslissing wordt de beslissing immers gehandtekend door de betreffende mevr. L. (...), waaruit dient te worden afgeleid dat de beslissing door de betreffende attaché zelf werd genomen.

De beslissing werd aldus genomen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar, aangezien de beslissing op grond van art. 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet dient genomen te worden door de met grenscontrole belaste overheden.

Uw Raad oordeelde reeds bij herhaling in deze zin (bijv. CCE dd. 18 maart 2016 185 983 / VIII, CCE 185 952 / VIII dd. 18 maart 2016, RvV dd. 19 november 2015 met nr. 156 705, RvV dd. 3 oktober 2014, nr. 130 817 in de zaak RvV 159 919/ II).

(II) MINSTENS BESCHIKT DE BETROKKEN ATTACHE NIET OVER DE VEREISTE MACHTIGING

7. Indien verwerende partij zou voorhouden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel over de bevoegdheid beschikt om de beslissing tot terughrijving te nemen, dient opgemerkt dat de betrokken attaché niet over de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid beschikt door de terzake bevoegde Staatssecretaris.

Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende Staatssecretaris een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

De delegaties van bevoegdheid zijn geregeld in art. 6 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

Geen van de artikelen in dit Ministerieel Besluit voorziet in een delegatie van de bevoegdheden welke voortvloeien uit art. 3, eerste lid, 3° en 4° Vreemdelingenwet."

3.3.2.2. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Uit deze bepaling blijkt dat "de met grenscontrole belaste overheden" bevoegd zijn tot het nemen van beslissingen tot terughrijving. Enkel in artikel 3, eerste lid, 6° en 7° en in artikel 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt de uitvoering van de terughrijving van "de met grenscontrole belaste overheden" afhankelijk gemaakt van een beslissing van de "Minister of diens gemachtigde". Daargelaten de vraag of de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan worden beschouwd als een "met grenscontrole belaste" overheid in de zin van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat artikel 6, § 1, eerste lid, van het Delegatiebesluit enkel een delegatie voorziet "aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid;". De bestreden beslissing vindt echter haar juridische grondslag in artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvoor elke uitdrukkelijke bevoegdheidsdelegatie ontbreekt. Een delegatie moet echter nauwkeurig omschreven en precies zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij ze geschiedt (cf. RvS 27 maart 2014, nr. 226.914; RvS 16 november 1999, nr. 83.494). Aangezien dit *in casu* niet het geval is, zou enkel de staatssecretaris zelf deze bevoegdheid kunnen uitoefenen voor zover tenminste zou worden aanvaard dat hij als een "met grenscontrole belaste" overheid kan worden gekwalificeerd.

Aangezien te dezen de bestreden beslissing werd genomen door mevr. M. L., attaché van de dienst Vreemdelingenzaken, lijkt de verzoekster *prima facie* te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing "genomen (werd) door een daartoe niet bevoegde ambtenaar" en dat de bestreden beslissing aldus artikel 3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* het Delegatiebesluit schendt.

Het enig middel lijkt op het eerste gezicht gegrond en is bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt de verzoekster met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (onder meer) het volgende:

“9. In casu dient gewezen op de vaststelling dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht getroffen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar.

Eenieder ziet onmiddellijk in dat dat de tenuitvoerlegging van een akte die is genomen door een onbevoegde en die dus op het eerste gezicht nietig is, aan verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen.

De onbevoegdheid van de steller raakt de openbare orde. Het is in die omstandigheden niet ter verantwoorden dat verzoekster hiervan schade zou ondervinden. (in dezelfde zin: CCE dd. 18 maart 2016 185 983 / VIII, CCE 185 952 / VIII dd. 18 maart 2016, RvV dd. 19 november 2015 met nr. 156 705, RvV dd. 3 oktober 2014, nr. 130 817 in de zaak RvV 159 919/ II).”

3.4.2.2. Uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat de bestreden beslissing werd getroffen door een onbevoegde ambtenaar. Eenieder ziet onmiddellijk in dat de tenuitvoerlegging van een akte die is genomen door een onbevoegde ambtenaar en die dus op het eerste gezicht nietig is, de verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen. De onbevoegdheid van de steller

van de akte raakt de openbare orde (cf. RvS 15 maart 2011, nr. 212.047). Het is in die omstandigheden niet te verantwoorden dat de verzoekster hiervan schade zou ondervinden. Het nadeel dat de verzoekster wordt berokkend door haar op gedwongen wijze te verwijderen naar haar land van herkomst, is dan ook evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is *in casu* voldaan.

3.5. Uit wat voorafgaat, volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient te worden geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker (bijlage 11ter), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN